

Scénář k rozhlasové reportáži - Hana Miková

„A najednou si pamatuju, že jsme utíkali do sklepa, to si pamatuju, že máma mě držela a že jsme utíkali dolů. A byl nálet.“

Toto je první vzpomínka Hany Mikové na rodiče.

Narodila se 12. října 1941 a už od dětství měla s rodiči velmi silný vztah.

„Protože tenkrát se hodně bombardovaly továrny, že jo...a nádraží a takovýdle. Tak jsme byli v tom sklepe, tak už nevím zase nic, přišla ta bomba, jo, takže ten barák se úplně sesul. Takže my jsme přišli pak, i spousta lidí, že jo šla nahoru a být tam nebyl. Nic. Tam prostě zůstaly nějaký krámy a nějaký židle, a prostě všechno rozbitý.“

Bylo potřeba se přestěhovat. Tuto situaci, tentokrát bez bomb, zažila Hana několikrát.

„Já bych vystudovala medicínu a pak bych musela jít do pohraničí. A rodiče nechtěli, protože já jsem měla ještě dva bratry, kteří bohužel umřeli rodičům, ještě než jsem se narodila.“

Kdyby v té době byl dostupný penicilin, pravděpodobně by bratři Hany Mikové ještě žili.

Hanu celý život ovlivňovala opatrnost rodičů, protože byla jejich jedinou dcerou po úmrtí dvou synů na zápal plic.

„Když jsme pak maturovali, tak oni nám někdo do té školy dal nějaký takový jako upomínky na nástěnku, to tam bylo, že když by někdo jako měl zájem a rád se učí cizí jazyky, tak že jako je gymnázium tady v Bílý ulici a že by nás vzali, takhle na to gymnázium. Jako na to gymnázium to doporučili a že by nás vzali rádi do banky.“

Po gymnáziu šla Hana hned pracovat.

„Já jsem pak už nestudovala. Já jsem potom šla, šla jsem do té banky, no protože oni tenkrát totiž v bance bylo strašně málo mladejch lidí.“

Celý život strávila v jedné práci.

„Mě to bavilo. A víš proč? Mě to bavilo moc, protože hrozně záleželo mně na tom, jaký máš kolegy.“

Hana Miková nyní žije klidný a pohodový život. Avšak nastal moment, kdy tomu tak nebylo.

„Vážení posluchači, zůstaňte u svých přijímačů. Zůstaňte, setrvejte u svých přijímačů, za malý okamžik budeme vysílat mimořádně důležitou zprávu.“ (úryvek z dobového vysílání rozhlasu)

Scénář k rozhlasové reportáži - Hana Miková

„Ale! Když přišel rok 68 a byli tady Rusáci. Oni se nastěhovali na ty Petřiny. A voni stříleli. A já jsem mohla přijít o život tenkrát. Protože tam na tý pavlači takhle přes to, bydlela paní, důchodkyně, která byla na vozejku. Vždycky vyjela takhle z těch dveří a volala - slečno, pojdte, já bych něco potřebovala, prosím vás. No tak já jsem k ní šla, takhle jako na tý pavlači. A najednou - BUM BUM. A do stěny, do toho baráku, prostě kulky. A vona křičí - k zemi, na zem, na zem. Tak já jsem lezla po čtyřech po tý pavlači.“

Hana Miková zažila se svou rodinou spoustu krásných i těžkých chvil. Ráda vzpomíná na zážitky z banky, kde celý život pracovala. A nyní se věnuje hlavně svým šesti vnoučatům a své rodině.